

Klasa II gimnazjum

Chcę być doskonałym – nowym człowiekiem w Chrystusie

Cel ogólny

Ukazanie doskonalenia jako postawy nawracania się.
Zachęcanie do zaufania Chrystusowi jako Zbawcy człowieka.
Kształtowanie postawy zaufania Chrystusowi.

Cele szczegółowe

Uczeń:

- wymienia cechy rozwoju człowieka,
- podaje przykłady doskonalenia się,
- wyjaśnia zasady życia chrześcijańskiego,
- uzasadnia celowość doskonalenia się,
- ukazuje swoim życiem, że jest nowym człowiekiem w Chrystusie,
- analizuje teksty biblijne i nauczania Kościoła,
- ocenia swoją dotychczasową postawę względem Boga,
- przyjmuje odpowiedzialność za ciągłe doskonalenie się.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte, Katechizm Kościoła Katolickiego, encyklika Jana Pawła II „Sollicitudo rei socialis”, 3 arkusze papieru, kolorowe flamastry.

Metody

Pogadanka, praca w grupach, rozmowa kierowana, ekspozycja, uroczyste odczytanie tekstu biblijnego, analiza tekstów biblijnych ukierunkowana pytaniami, dyskusja, autorefleksja.

PRZEBIEG KATECHEZY

Modlitwa

„Duchu Święty”.

Wprowadzenie

Stanisław Sojka w jednym ze swoich utworów śpiewa taki tekst:

„Na miły Bóg! Życie nie tylko po to jest, by brać,
życie nie po to, by beczynn timerwać,
i aby żyć siebie samego trzeba dać!”.

Spróbujmy pomyśleć, o co tak naprawdę chodzi w tej piosence? W dzisiejszym świecie mało czasu ludzie poświęcają, aby zastanawiać się nad poważnymi sprawami swojego życia: jak postępować, aby być szczęśliwym wśród ludzi, grona koleżanek, kolegów, by nie być dla nich ciężarem, ale pomocą. Chcemy przecież czuć, że nasze życie jest wartościowe, ma sens. Niewątpliwie zdajemy sobie sprawę, że życie jest darem Boga danym człowiekowi, jest czymś ważnym, czymś czego nie da się kupić, sprzedać, wymienić, jest czymś niepowtarzalnym. Gdzieś w głębi serca czujemy, że bez miłości życie nie jest spełnione do końca.

– Co możemy zrobić, aby każdego dnia nasze życie nabierało sensu?

Życie rozwija się w sposób autentyczny poprzez stałe pogłębianie i rozwijanie tego daru. Dokonuje się to szczególnie w modlitwie, ale również w całej postawie człowieka: w jego rozwoju fizycznym, psychicznym i duchowym. Zastanowimy się teraz, czego wymaga pełny rozwój człowieka.

Praca w grupach.

Dzielimy uczniów na trzy grupy. Uczniowie otrzymują kolorowe flamastry oraz arkusze papieru, na których wypisują czynniki potrzebne do pełnego rozwoju człowieka. Czas pracy: 10 minut.

Grupa I – Rozwój fizyczny.

Grupa II - Rozwój psychiczny.

Grupa III – Rozwój duchowy.

Po zakończeniu pracy arkusze papieru zostają umieszczone na tablicy. Uczniowie dokonują prezentacji. Katecheta podsumowuje wypowiedzi uczniów.

Na podstawie prezentacji widzimy, że człowiek potrzebuje nieustannej troski: o ciało – właściwe odżywianie i ubieranie; o psychikę – nauka logicznego i abstrakcyjnego myślenia; o duszę – kształtowanie właściwego sumienia, w celu obiektywnego rozróżniania dobra i zła. Aby te trzy cechy człowieka mogły się harmonijnie rozwijać, potrzeba jeszcze jednej rzeczy – mądrej miłości i odpowiedzialnych wyborów w codziennym życiu, którego celem jest pełnia doskonałości. Oczywiście, wiara, nadzieja i miłość budzą i coraz bardziej umacniają dążenie do doskonałej miłości bliźniego jako wyrazu miłości wobec Boga.

Rozwinięcie

Odczytanie tekstu z Pisma Świętego i analiza ukierunkowana pytaniami.

„Cała mądrość – bojaźń Pana,
a w całej mądrości jest wypełnienie Prawa.
Nie jest mądrością znajomość złego
i nie ma roztropności, gdzie się słuca rady grzeszników. (...)
Lepszy jest mniej zdolny, ale bojący się Pana,
niż bardzo mądry, co przekracza Prawo” (Syr 19,20-22.24).

- Czym jest mądrość?
- Co jest mądrością człowieka?
- Kiedy człowieka możemy nazwać roztropnym?
- Kto jest lepszy w oczach Pana?

Świadome dążenie do doskonałości i związane z tym wyrzeczenia domagają się gorącej wiary w Chrystusa oraz absolutnej ufności w Jego miłość: jedna i druga muszą wciąż wzrastać i umacniać się, by stawić czoło trudnościom. Nie może też zabraknąć świadomego dążenia do doskonałości nadziei. Wezwanie Chrystusa trzeba widzieć w perspektywie życia wiecznego. Wszyscy chrześcijanie powołani są do doskonałości. O tym powołaniu mówi sam Jezus Chrystus.

Uroczyste odczytanie tekstu Ewangelii i opracowanie tekstu metodą dyskusji.

„Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski” (Mt 5,48).

Po wspólnej dyskusji katecheta dokonuje podsumowania.

Na podstawie tekstu widzimy, że doskonałym jest sam Pan Bóg i to On powinien być dla nas wzorem w dążeniu do doskonałości.

Zgodnie z przekazem św. Mateusza Jezus kieruje swoje wezwanie do każdego z nas indywidualnie: „Jeśli chcesz być doskonałym” (Mt 19,21). Bogaty młodzieniec pytał Jezusa o „to, co jest dobre” i jako odpowiedź otrzymał: „zachowuj przykazania”. Jednak w momencie powołania zostaje mu ukazana doskonałość wychodząca poza przykazania: wezwany jest do wyrzeczenia się wszystkiego, by pójść za Jezusem. Doskonałość polega na całkowitym oddaniu się Chrystusowi. Zauważmy również, że doskonałość zaproponowana przez Jezusa bogatemu młodzieńcowi nie oznacza zubożenia osoby, lecz jej wzbogacenie. Jezus zaprasza swego rozmówcę do zrezygnowania z programu życia, w którym istotne miejsce zajmuje troska o „mieć”, aby odkrył prawdziwą wartość osoby realizującej się w czynieniu z siebie daru dla innych.

Na temat doskonałości mówi też Katechizm Kościoła Katolickiego.

Odczytanie i analiza tekstów z Katechizmu Kościoła Katolickiego.

„Bóg stworzył człowieka jako istotę rozumną, dając mu godność osoby obdarzonej możliwością decydowania i panowaniem nad swoimi czynami. «Bóg bowiem zechciał człowieka pozostawić w ręku rady jego, żeby Stworzyciela swego szukał z własnej ochoty i Jego się trzymając, dobrowolnie dochodził do pełnej i błogosławionej doskonałości»: Człowiek jest istotą rozumną, a przez to podobną do Boga; został stworzony jako wolny i mający panowanie nad swoimi czynami” (KKK 1730).

„Droga do doskonałości wiedzie przez Krzyż. Nie ma świętości bez wyrzeczenia i bez walki duchowej. Postęp duchowy zakłada ascezę i umartwienie, które prowadzą stopniowo do życia w pokoju i radości błogosławieństw: «Ten, kto wspina się, nie przestaje zaczynać ciągle od początku, a tym początkom nie ma końca. Nigdy ten, kto się wspina, nie przestaje pragnąć tego, co już zna»” (KKK 2015).

Przewodnikiem w drodze do doskonałości jest wiara. Poucza o tym Jan Paweł II w encyklice *Sollicitudo rei socialis*.

Odczytanie fragmentu encykliki Jana Pawła II i dyskusja.

„Wiara w Chrystusa Odkupiciela, rzucając światło od wewnątrz na naturę rozwoju, jest także przewodnikiem w realizowaniu zadania współpracy. (...) Boży plan zapoczątkowany od wieków w Chrystusie, doskonałym «obrazie» Ojca i osiągający swą doskonałość w Nim, «pierworodnym spośród umarłych», wpisuje się nasza historia, naznaczona naszym wysiłkiem osobistym i zbiorowym dla polepszenia położenia człowieka, przezwyciężenia stale zjawiających się na naszej drodze trudności (...). Podczas, gdy grzech, który zawsze zastawia na nas sidła i naraża na niepowodzenie osiągnięcia naszych ludzkich celów, został zwyciężony i okupiony przez «pojednanie» dokonane przez Chrystusa” (*Sollicitudo rei socialis*, 31).

Skoro Chrystus posiada pełnię życia oznacza to, że może jej udzielać.

- Kiedy korzystamy z Jego mocy?
- Czego wymaga od nas Bóg, gdy chcemy się w pełni rozwijać?

Zakończenie

Odczytanie i analiza tekstu:

„To On”

„Ktoś przeglądał Pismo Święte i znalazł kartkę z notatką: «Czekam na ciebie na moście o godzinie 4³⁰ po południu». Na pewno była to kartka przypadkowa, notatka zakochanego chłopaka, czy dziewczyny, którzy umawiali się na spotkanie. Ale ten, który ją odnalazł przy czytaniu Ewangelii odebrał jej treść jako głos Pana Boga. Uwierzył, że Pan Bóg się z nim umówił. Poszedł na most o wyznaczonej godzinie. Czekał, ale Pana Boga nie spotkał. Przychodził codziennie, lecz Go nie widział. Bóg, który się z nim umówił, był stale ukryty. Jednak ciągle przychodzenie na spotkanie sprawiło, że ten człowiek stał się lepszy, mądrzejszy, wrażliwszy. Święty Jan Chrzciciel stale przychodził nad rzekę Jordan i wśród tłumów rozpoznał Boga – Człowieka. Nam też pozostało ciągle odkrywanie Boga. Samo odkrywanie już jest mądrością, początkiem tego, co może być najgłębsze w naszym życiu” (J. Twardowski, *Wszędy pełno Ciebie*, Warszawa 2001, s. 202).

- Dlaczego człowiek stał się mądrzejszy, lepszy, wrażliwszy?
- Dlaczego ciągle na nowo powinniśmy odkrywać Boga w swoim życiu?
- Czego początkiem może być odkrycie Pana Boga?

Autorefleksja.

Widzimy, że doskonalenie się wymaga trudu, stałego wysiłku i mądrości, takiej, która pokaże prawdziwą, nieprzemijającą wartość życia człowieka.

Pomyślmy:

- Co czynię, aby stawać się doskonałym?
- Co ma na celu moje doskonalenie się?
- Kto jest źródłem mojego doskonalenia się?

Autorefleksję możemy zakończyć modlitwą spontaniczną.

Praca domowa

Ułóż modlitwę, w której poprosisz Boga o pomoc w dążeniu do doskonałości.

Modlitwa

„Akty strzeliste”.
